

Spoštovani farani!
Enajsti mesec – listopad, kot se po naše glasi, našo misel in naše hrepenenje zopet dviga v nebesa. Prva dva dneva smo pri vseh svetih in pri vernih dušah, za katere molimo in jim »pomagamo« doseči polnost nebeške slave. V skupnem hrepenenju po nebesih se lahko prepoznamo vsi, ki romamo, potujemo, vsi, ki čutimo domotožje po Gospodovem obličju in si prizadevamo, da bi hodili z njim v večji iskrenosti in resničnosti. Če se bomo vsi vživeli v notranji svet človeka, »krščanskega romarja«, bomo mnogo laže in z večjim veseljem izpolnili skupno nalogo, da se v hoji za Jezusom znova spreobračamo.

Nekaj utrinkov ob prazniku vseh svetih in ob vernih duš dnevu, da poglobijo in utrdijo našo vero v večno življenje pri Bogu, v našo srečno večnost. Ljudje namreč nismo rojeni za smrt, temveč za večno življenje. Bog, ki je ljubezen, ni mogel ustvariti človeštva za

trpljenje in smrt, ampak ga je ustvaril za polnost življenja.
Živimo zanjo, da je bomo zares tudi deležni.
Obudimo v sebi domotožje po nebesih in zaupanje v pomoč svetih. Svetniki so naši najdražji bratje in sestre, ki bedijo nad našo potjo vere. Oni za nas molijo, da bi mogli živeti v duhu evangelija, popolnem zaupanju v skrivnost Jezusove smrti na križu in vstajenja. Verujemo, da nam Jezus želi pomagati, da bi postali podobni njemu, Sinu večnega Očeta.
Neki duhovni pisatelj o našem umiranju in življenju pri Bogu takole razmišlja: »Ustvarjeni smo po božji podobi in zato vemo, da ljubezen nikoli ne umre, saj smo iz iste snovi kot Bog – iz ljubezni! In če je življenje ljubezen, bomo tudi razumeli, da mora življenje umreti iz ljubezni in zaradi ljubezni, če želi obroditi sad – kot zrno žita, kot Jezus sam. Umre življenje, ne pa oseba, ki z Božjim življenjem živi za Boga. Zato je najboljša tolažba in upanje, ki ga lahko najdemo, oživiti in spominjati se znova in znova ljubezni, ki smo jo čutili do svojega pokojnega, oživiti ljubezen, ki smo jo čutili do drugih pokojnih domačih, v pogledu Boga Očeta, ki nam ga je razkril Jezus, in dopustiti, da se v našem srcu znova in znova rojeva zaupanje v večnega Boga Očeta, ki nas neskončno ljubi in nas v tej ljubezni čudovito jemlje k sebi domov v svoje očetovsko naročje.«
Skozi bogoslužno leto se Cerkev poimensko spominja nekaterih svetnikov, ki so s Kristusom živeli in trpeli in so z njim poveličani. Pred nas postavlja njihove kreposti in nas vabi, da posnemamo njihov zgled in jih prosimo, da so naši priprošnjiki pri Bogu. Vseh tistih svetnikov, ki v bogoslužnem koledarju nimajo svojega godovnega dne in katerih imena pozna le Bog, pa častimo na njihov skupni praznik 1. novembra. Ker verujemo, da živijo pri Bogu in uživajo večno srečo, kristjani ne govorimo o dnevu mrtvih, ampak o dnevu vseh svetih in o vernih duš dnevu (2. nov.).

Nekaj utrinkov ob prazniku vseh svetih in ob vernih duš dnevu, da poglobijo in utrdijo našo vero v večno življenje pri Bogu, v našo srečno večnost. Ljudje namreč nismo rojeni za smrt, temveč za večno življenje. Bog, ki je ljubezen, ni mogel ustvariti človeštva za trpljenje in smrt, ampak ga je ustvaril za polnost življenja. Živimo zanjo, da je bomo zares tudi deležni.

p. Jože

---

iz življenja župnije, iz življenja župnije, iz življenja...

Vsi sveti

Praznik, ki nas vsako leto spomni na to, kar je že davno (v 3. stol.) zapisal sv. Avguštin, da je nemirno naše srce, dokler se ne spočije v Bogu. Res je, šele ko nas obišče »naša sestra smrt telesna« (sv. Frančišek Asiški) se to lahko zgodi, zato tudi za grobove naših rajnih tako lepo skrbimo. So torej »počivališča za nebesa«. Blagor vsem, ki počivajo v miru! Kolikor ta mir še ni popoln, pa jim ga mi, ki smo še na tem zemeljskem potovanju, želimo izprositi , ko jih po molitvi izročamo Božjemu usmiljenju. Naj bo s tem zaznamovan tudi letošnji listopad/november.

Zahvalna nedelja

Hvaležnost je vrlina, lastna nam ljudem. Edina živa bitja smo, ki čutimo, da je to dobro upoštevati v našem življenju; zato, ker zahvala ustvarja odnos. Temu je še posebej tako, če smo nekomu kaj dobrega storili in ne zahtevamo

protiusluge oz. plačila. Če smo kaj dobrega storili iz ljubezni do bližnjega. Doma in v družini se nam to ne zdi nič posebnega. Kje pa bomo prijazni in ustrežljivi, če ne najprej doma?! Kako lepo je, kadar to pozornost in dobroto pospremimo z zahvalo.
Ne le doma – povsod, kamor nas vodi naša pot, povsod beseda *hvala* vnaša toplino, prijaznost in bližino. V župnijskem listu, ki ga mesečno prebiramo, je seveda župnija tisti prostor, kjer ima zahvala vidno mesto. V župniji kot občestvo obhajamo zahvalno nedeljo, ker se zavedamo in vemo oz. verujemo, da je vse, kar smo in kar imamo, božje delo. Zato Cerkev obhaja zahvalno nedeljo, da bi nas vse na to spomnila. Konkretno zahvalo Bogu izkazujemo tako, da se radi vključujemo v življenje župnijskega občestva v različnih skupinah, ki soustvarjajo župnijsko življenje. Vsled tega je prav, da naša zahvala gre ne le Bogu, ampak tudi našim bližnjim. Gospod je ustanovil Cerkev, da bi ga v občestvu slavili in se mu zahvaljevali. Občestvo pa nam je hkrati v spodbudo, da na to ne pozabimo. Zato se tudi kot duhovnik oz. župnik zahvaljujem vsem, ki vam je mar, da smo živo občestvo; vsem, ki že tudi s svojo udeležbo pri bogoslužju (pri maši) bogatite in poživljate župnijsko skupnost.

Srečanje ŽPSa

Večer na prvi torek v mesecu imamo člani ŽPSa rezerviran za srečanje in pogovor o tem, kako naj se kot župnijsko občestvo uresničujemo, da bomo lahko odgovarjali na božje povabilo in tudi druge k temu spodbujali. Na torkovem srečanju (5. 11. po večerni sv. maši – maša bo ob 17h) bomo po prvem – duhovnem delu srečanja postavili datume za pomembnejša župnijska praznovanja do konca pastoralnega leta (do 6/2025). Člani ŽPSa lepo vabljenik!

Odgovarja: p. Jože Petek, župnik
e-naslov: joze.petek@rkc.si , telefon: 031 338 191